

Ik weet natuurlijk niet hoe carrièregericht u bent, maar zou u woordvoerder willen worden voor een wereldregering? Ik ken sinds een jaar de naam van de woordvoerder van het Witte Huis, van de regering van de VS. Een wereldmacht en die heeft een woordvoerder. En misschien kent u “the lady in pink uit Noord Korea”; een spreekbuis van een wereldmacht in eigen ogen.

Voelt u er misschien toch voor? Woordvoerder zijn voor degene die verantwoordelijk is voor de regering van deze wereld? Een wereld die bedreigd wordt door overconsumptie. Een wereld van geweld tegen vrouwen en minderheden. Een wereld waarin een vleugelslag van een vlinder, het tweeten van een blauw vogeltje, de wereld in een nucleaire holocaust kan laten verzinken. Je zou er cynisch van worden. Want hoe moet je anders ontsnappen aan defaitisme? Maar wilt u misschien toch spreken voor wie er maar verantwoordelijk is voor de regering van deze wereld?

De psalmist spreekt in psalm 9 over hoe deze wereld geregeerd wordt. En dat is geen obscuur onderdeelje van het getuigenis over God. Dat lezen we bijvoorbeeld ook in de kernachtige toespraak van Paulus; dat God deze wereld regeert. De psalmist en Paulus zijn beide woordvoerder voor de Godsregering van deze wereld.

In een *Opinie op Zondag* artikel in de Volkskrant schreef Sebastien Valkenberg: De rede als leidraad en niet geloof. Dat scheelt slachtoffers. Hij schreef het onjuist te vinden dat God wordt gezien als een actor in de wereld. Dat geloof maakt slachtoffers, betoogt hij. Beter is het volgens hem om de rede als leidraad te nemen.

Mijn belangrijkste punt van kritiek op zijn verhaal is niet dat hij geloof en wetenschap onterecht tegen elkaar uitspeelt, maar dat hij genoeg neemt met de frase; “rede als leidraad voor het handelen”. Want daar begint het juist spannend te worden. Dat mag hij van mij nog eens uitwerken. Hij mag van mij woordvoerder worden van een wereldregering door de rede. Er is veel terechte kritiek mogelijk op mensen die het geloof in Gods regering van deze wereld naadloos laten aansluiten op hun eigen agenda. Daar hebben we wel wat voorbeelden van gezien helaas. En daarnaast hebben we met name de afgelopen eeuw helaas een paar gruwelijke experimenten beleefd van de rede aan de regering. Wie gelooft, mag weten dat God ons overstijgt. Hij is geen denkbeeld met mensenbreinen gemaakt. Wie filosoof is, mag weten dat ‘rede’ niet los verkrijgbaar is. Er is altijd een discours waarin de rede een plaats heeft. Geloof zoekt naar inzicht en daarin krijgt de rede een wezenlijke plaats. Ongeloof zoekt naar inzicht en daarin krijgt de rede een wezenlijke plaats. Geloof geeft een zingevingskader en zoekt een toepassing in het dagelijks leven. Rede zoekt toepassing. Ook de rede zoekt zin, maar geeft geen zin. Om de rede leidraad te laten zijn, moet het ergens zin vinden buiten de rede, in een context. De woordvoerder van een wereldregering door de rede, mag zich niet verschuilen achter onzin.

Net zo min als de gelovige. Dat zien we ook in deze psalm. De psalmist zoekt zin. En hij gelooft in God. Wat er in deze zoektocht gebeurt is denk ik wel herkenbaar. Dat je op hetzelfde moment God kunt loven en Hem kunt belijden en tegelijkertijd bij God klaagt en Hem bidt en smeekt. Dat je aan de ene kant bidt: van U is het koninkrijk... en in hetzelfde gebed; Uw koninkrijk kome... Dat is wat er ook in deze psalm gebeurt. Van vers 1 tot en met 13 is het een lofpsalm en van vers 14 tot en met 21 is het een klaagpsalm en een smeekgebed. In één psalm. Net zoals het bij ons in één gebed past en in één leven. Wat dat betreft is deze psalm heel eerlijk; er zit spanning in. Het leven zelf.

Het is niet een spanning tussen geloof enerzijds en ervaring anderzijds. De zanger stelt de lof-ervaring naast de klaag-ervaring. Hij probeert dat niet geforceerd bij elkaar te brengen. Hij brengt het bij God. Want, zegt deze woordvoerder, God regeert in deze wereld.

Deze psalm is min of meer een acrostichon. Zoals het Wilhelmus. Ps. 111 en 112 en 119 in de st vert. Dat is in deze psalm ook min of meer zo. En dan zie je dat die psalm doorloopt in psalm 10. Die psalm heeft dan ook geen opschrift. Volgende week hoop ik in te gaan op psalm 10. Het is min of meer een acrostichon. Min of meer, want het loopt op een paar punten uit de pas. De duidelijkste zijn vers 8 en 9 en van psalm 10 vers 3 t/m 11. In vers 8 en 9 gaat het om de verkondiging dat God rechtvaardig is,

overal en altijd. En in psalm 10 dat stuk van vers 3 t/m 11 gaat over de mensen die onrechtvaardig zijn. Psalm 10 laat ik voor 14 januari van het komende jaar.

Die twee kanten van de wereld waarin we leven. Dat spanningsveld van de rechtvaardige God en het onrecht in deze wereld. Dat wordt onderstreept door die poëtische structuur. Eigenlijk door de onderbreking van die structuur. Door de onderbreking van de ordening van die psalm, worden we gewezen op de onderbreking in de ordening van onze wereld. Onze wereld is niet in orde. En dat moeten we niet wegvegen met een sausje. Deze psalm roept ons op om het niet 'sluitend' te maken. De psalmist roept ons op om God aan te roepen. Hem te loven en Hem te smeken. Hij laat die twee ervaringen van juichen en klagen naast elkaar staan en brengt ze beide in een gebed van dank en een gebed van smeking bij God. Hij belijdt dat hij onderdeel is van een groter verhaal. God overstijgt hem. Juist daarom heeft het zin om te juichen en te smeken.

Paulus zegt het ook: God is niet het beeld dat wij van Hem maken. Bedenk dat je mens bent: uit God voortgekomen. Laat je dan niet regeren door eigen maaksels. Laat je regeren door God. Zoek Hem. Erken dat jouw verhaal opgenomen is in het overstijgende verhaal van God met deze wereld.

Paulus zegt: een centrale rol in dat verhaal is vervuld door Jezus Christus. In Hem weten we dat er een weg is door het lijden. In Jezus weten we dat er een rechtvaardig oordeel zal zijn; dat er ook een weg is door de schuld heen.

Hij laat ons weten dat wij als mensen een zinvolle plaats hebben; niet als regeerders of als beeldensnijders van volmaakte godsbeelden. Hij laat ons weten dat we Zijn mensen zijn. Geroepen om onze rol te vervullen in Gods verhaal met deze wereld. Dat doen we door God te loven en te danken. Door God te klagen en te smeken. Door te vertrouwen op Gods regering. En door recht te doen.

Zo zijn we woordvoerders van Gods regering van deze wereld.